

En Sandheds - Røst.

Til de Dyrigtige af Hjertet.

«Omsender Eder, thi Himmeriges Rige er kommet nær!» (Johannes.)

Oversat fra det Engelske af P. O. Hansen.

En Skizze af Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige, dens Opkomst. Og nogle af Guds Handeler med dette Folk. Aabenbaringer til Joseph Smith og Andre. Opdagelse af gamle amerikanske Opdagelser. Gjenoprettelse af den sande Præstedom. En Afhandlung om Evangeliet's første Principer eller Herrerens Vej til at frelse Menneskene.

«Og jeg laar en anden Engel staa midt imellem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, der see paa Jorden.» (Joh. Ab. 14. Cap., 6. Vers.)
Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige blev først stiftet i Ontario Amt i No-Bork Staa i Novemberen paa den 6te Dag i April 1830. En hellig Engel kom og besøgte en ung Mand ved Navn Joseph Smith, en Landmands Søn med ubestemt Underviisning, som var det fremste Medlem i Guds Haand til at lægges Grundstøden dertil og begyde den op.

De kendende Omstændigheder ere følgende: I Meddelingen af hans Fæderes Hus var der en stor Strøgelse blandt Folk angaaende Religionen, hvortil flere forskellige Secter toge Del, og de søgte at prædike og bede indtil de besværede hvad man derislands kalder «at komme tilhøe saen» i Hensende til Religion, og Mange bekendte sig at være omvendte til Gud; imidlertid var to eller tre af hans Fæderes Familie. Da Evangelien var først begyndt der at blive Spild blandt de forskellige Secter, angaaende hvilken af dem de Himmelske Aulde tilhøe. Endelig blev de bedre imønde dem; men deres Nærighed blev snart kaldt, og Spild og Uenighed saafølge. Joseph Smith var omkring 15 Aar gammel paa den Tid. Modet hans Fæderer var staa og hans Kvædskab om Verden indskrænket, saa var hans Sind dog indvirket til både Tanker og hans Hjerte bevæget i Herren.

Han var foranlediget til at tænke alvorligt paa de ham angaaende Scener samt den religiøse Verdens Tilstand. Han laar at disse Secter vare ganske forskellige fra hinanden, havde i Hærsparter og Kirkesætter. Han spurgte ved sig selv: er alle disse Guds Børn? Er Gud Fæder til Forvirring? Kan saamane forskellige Sammensætninger alle være Guds Kirke? Han tænkte, de kunne endeligen ikke alle være rigtige. Men han havde en meget stærk Afsnø efter at vide den rette Vej og søgte derpaa. Han besværede at lade Skistene med megen Værgel, og jo mere han læste og eftertænkte, desto mere tiltog denne Værgel, og jo mere han kom til Erkendelse om Rigtigheden af at forlæse Guds Eng Værgel, desto mere vilde søgte han til at binde sig til noget af disse Religionspartier. Hans Sind faldt paa et

tiltog Bøder i Skidra, som gjorde stærkt Indtryk paa hans Sind. Han lærte af Joh. 17 Opt., 30 Vers, at Jesus i sin sidste Bøn sagde: - Men jeg beder en anden for disse (næmlig Apostlene), men ogsaa for dem, som formædelt deres Ord skulle troe paa mig. Paa det de maade alle være eet. ligesom Du, Fader, i mig, og jeg i Dig, at de og alle være eet i os, at Verden kan troe, at Du haaber virkelig mig. - Og efter, ligesom for at vise Verden, at denne Bøn blev opfyldt, blev der sagt til den gamle Kirke: - Vi ere jo alle holdt i een Haand til at være eet Følge, hvad enten vi ere Jøder eller Hebræere, Græke eller Jreo; og vi have alle prøvet af Kæften til at være den samme Haand. (1 Cor. 12 Opt. 13 Vers.) Naar han i sine Taarer sammensluttede denne Grubed i den apostoliske Kirke med Christenhedens gamle Tilstand i det utværede Næsteherde, saa blev han meget oprørt i sit Sind. Vidt i denne Hengivelse arbejdede han Bibelen og læste følgende Jac. 1 Opt. 5 Vers) - Men dersom I nogen af Ider fattes Viden, saa bedt af Gud, som giver alle gerne, og behøver ikke, saa skal den gives ham. Disse Ord vare ligesom Balsam for hans Sjæl og ligesom en elektrisk Ild, der førte iveren ham. Han troede dem med ganske Hjerte, og gik bort til en Skov, hvorde sig ned for Herrens og begyndte at bede.

Nedens han kaldtes bed, blev han omgivet med et saart lyst Lyd, og to Personer, som vare meget vellyk af Hjelpe, viste sig for ham; deres Skikkelse var ganske end, og de gaae ham Underretning om det, som havde betraget hans Sind. Det blev ham sagt om Verden, at de vare alle i Udslettelse i mange Henseender; og hans Bøn betalte et af gaae efter dem; og han st et Veste, at Evangeliet skulde faldt i sin Tid blive arbejdet for ham; hvorefter Svaret forsvandt og efterlod ham i fuldkommen Sundhed og Fred.

Nogen Tid efter, som han en Aften udsatte sit Hjerte i Bøn, brød et Lyd lige som Dagens, istun senere og kvæmte, og af langt større Stands. sludsig ind i hans Hjerne. Dette sludsig Lyd af et Lyd (saa kvæmte og berøgt, forstærkede en besynderlig fornemmelig gennem hans hele Følelse; der passivt imidlertid en Sælver og Gudens, og en selsk Hensættelse i Glæde; og i et Øjeblik led en Person for ham. Denne var angivet af en Vision, som var end mere brisant end det forvandede Lyd, og han var med i den. Denne Vision var større end en almindelig Haand i denne Tidstid. Hans Arbejde var fuldkommen holdt, og saar ud til at være uden Lemme. - Han erklærede sig at være en Gud Svag, ubravt, efter Betragtning, for at forsøgte ham, at hans Sander vare ham forløst, og at hans Bønner vare holdt; saa og at bringe den sludsig Lyd, at det store Lyd, som skulle fere til Hørbarehed var Nedens andet kvæmte, og for Dagernes og Fornemmelighedens Opfyldelse, som Gud gjorde med gamle Israel angaaende deres Efterkommere, skulle virkelig begynde paa Jorden, - at Tiden var forløst naar Evangeliet skulde faldt prædike med Kraft for alle Nationer; at et Jødt maatte være beredt med Tro og Retfærdighed for Millemødet eller det fuldkomne Næste af almindelig Fred og Glæde; og at han var kaldet og utvægt til at være et Medlem i Guds Haand til at udsætte nogle af hans forunderlige Gaver i denne sidste Hævelse.

Han udsatte nogen Underretning angaaende Evangeliet og det store Guds Vord, som skulle udsætte paa Jorden i de sidste Dage, hvilket var drevet forløst af alle de helige Propheter siden Bertens Begyndelse. Måned under Ting blev det ham ogsaa indlydende, at de saakaldte amerikanske Indianere - vare en Følges af Israels, at de de først kom til America, endret for Hunderte Aar før Christen, vare de et berøgt Jødt, som brød Kæmpe om den sidste Gud, og med hans Hæder og forløst Vedtægter fra hans Haand; at Propheterne og de andre begaaede Skribenter blandt dem blev berede af vedtægterne en Ordgælle paa de mærkelige Begivenheder, som fere blandt dem; hvilken Hjerne blev udgæret paa Metalplader og forløst fra en Skægt til en anden, indtil endret fere Hunderte Aar efter Christen, da den sidste Dødt af dem blev udgæret paa Grund af deres Uædelighed, og de Dørige forløst til amerikansk Tæmte; og de helige Skrifter blev, efter Guds Befaling til en af deres sidste Propheten, forvandede paa et stort Lyd for at bære dem fra de kvæmte Hæder, som sagde at forvæde dem. Det blev ham sagt, at disse Ordgæller indholdt mange Ting, som vare endeløse og uoplyste, herunder en Rigtig Evangelium, hvorefter Spødtomme om de sidste Dage fere Begivenheder, og at Herrens sidste befaling at de sidste Dømme for Dagen til Israels Kæmpe. Efter at have underrettet ham om mange andre Ting, hvilke ikke kunne

gives i dette Ord Skil, forled Engen ham, og Islet og den Guds Hørlighed for-
soand, efterladende hans Sind i en No og Fær, som var ubestemt.

Efter dette medtog han Underretning ved den Helligaand og ved Engles Bering
fra Tid til andet, for at berede hans kongdommige Lykke til det store Værk, hvor-
til han var kaldet, og for at give ham den Tilværelse, som var nødvendig for at
gøre ham degn til at undgaa Dødsens Død og Svær. Tilidst blev Sædet
ham vist, hvor disse Ting laar i Fortæring, hvilket var en stor Del i Nærheden af
hans Faders Hus, og det blev ham tilladt at se dem. Fra disse Optegnelser
overførte han paa Engelsk og udgav den saakaldte "Hermens-Bog" efter den Hvide
Aarn, som gjorde Videne. Han overførte ved Guds Bøse og i særdeleshed et be-
træffende Instrument, som kaldtes tilgænges Videne og omtales i Bibelen under Navn
af "Vind og Spunnen".

Endvidere, som vi have sagt, Joseph Smith var det første og fornemste Redskab
i Guds Haand til at begynde Arbejdet, saa var han dog ikke ene og forladt til at
have Vidnesbyrd om sin store Ting.

Det behagte Herren at oprejsne mange andre Vidner, og besøgte dem ogsaa ved
Svæer og ved Engle, og kaldte dem til at sige om disse Ting, og hjælpe til med
det store Arbejde, som han havde begyndt. Og her det behagte Gud at de skulde
begynde at høre og organisere Kirken, sendte han sin Engel for at gøre Prædiken
til Joseph Smith og Oliver Cowdery, at de ogsaa maatte høre og erstatte Andet,
efterhånd som skulde begynde og kalde dem.

Og de, som gik ud blandt Folket at prædike Evangeliet, var fulde af den Hel-
ligaand, og fremgav deres Vidnesbyrd i "Sand og Sandhed"; og Mange bragtes til
Omvendelse og søngete sig for Gud og blev kaldt i Båndet for deres Sønder
Fortærelse, og Herren gav dem den Helligaand ved Den og Helligaandslagge af
hans Lykke, og de Sog blev beredede, Dødsen uddroet i Navnet Jesus, og
saaledes satte Guds Herrens Ord ved medfølgende Tegn (Se Marc. 16 Opt.). Siden
den Tid, i det første Uddrum af tyve Aar, var Tegnene blevet kaldte og sendte ud
blandt alle de Nationer, som tale det engelske Sprog, og mange andre boede paa
den vidne og velsigne Verdensdel og mange af dem i Svæer; og Hundreder af dem
havde ankommet Tider med Glæde og fulgt den Herrens Jesus Eksempel ved i Båndet
til Dødsen; og Herren har udført den Helligaand over de Troende, og Gaver og
Tegn fulgte dem i tilfælde Tilfælde blandt alle Nationer, som have modtaget Budskabet.

Saaledes har Herren oprejsnet en talrig Mængde af Vidner om hans Naam og
om Jesu Christi Evangelium, ligesom i gamle Dage, hvilket nu sige i Sandhed, at
der er en Gud i Høimod, som er den samme igaar, idag og for evig, og at Jesus er
den Helligaand, Guds Son, og at de hellige Skrifter ere Sandhed. Saaledes bliver
Jesu Ord tilfølgende, som siger: "Den som vil gøre sin Faders Villie, han skal
sige, sin min Fæder er af Gud". Dog have de været meget forfulgte paa mange
Steder, og "allehaande Guds" sagt om dem uerfaldt: paa Grund af deres
Vidnesbyrd, ligesom Jesus sagde til sine Disciple i gamle Dage: "I skulle haves af
alle Nationer for min Skyld".

Crøes - Artikler

i

Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Kjøbenhavn.

1) Vi troer paa Gud, den evige Fæder, og paa hans Son Jesus Kristus og
den Helligaand, hvilken bær Vidnesbyrd om Fæderen og Sønnen, de samme igaar,
idag og for evig.

2) Vi troe, at ved det Vermeffes Overtrædelse (nemlig Adams) alle Mennesker kom under den brudte Lovs Forbandelse, og vilde have været ubeløstet for evigt fra Guds Rigtig, var det ikke for Fortræmmen ved den Herre og Frelser Jesus Christus. (Rom. 5 Ept. 18 Vers).

3) Vi troe, at ved vor Herre og Frelser Jesus Christi Lidelser og Død alle Mennesker vil blive genløst fra den oprindelige Synd og bragte tilbage til Guds Rigtig, og at ved de disse ligende eller deres egne personlige Synder, og ikke for Adams Synd. (Matt. 16 Ept. 27 Vers og Joh. Jak. 20 Ept. 12 og 13 Vers).

4) Vi troe, at alle Mennesker i deres vilige Varnem er ubedagte til at tynde Vort og Gud og til at adlyde eller ikke adlyde en Lov, og Vår, som lever i den Tilstand, ville blive frelst til en evigvarende Salighed i Frelserens Rigtig; og vi troe, at de kunde belønnes ved Høndspaaløggelse i Overensstemmelse med de helige Skrifter. (Marc. 10 Ept.)

5) Vi troe, at alle Mennesker, naar de komme til Stjeltoar, ere bogtige til at adlyde og ikke adlyde Guds Lov, som indeholdes i de helige Skrifter, og den naar følgende Straf er at blive ubeløstet anden Gang fra Guds Rigtig, baade Vegene og Mand, efter at de ere blivne genløst fra den første Død og bragt tilbage til hans Rigtig. (Matt. 25 Ept. 41—46 Vers og 2 Thes. 1 Ept. 8—9 Vers).

6) Vi troe, at alle de hednede Folk ville blive bønnede ikke efter Guds sandbærende Lov, men efter deres Samvittigheds Lov, hvis Straf er som Slag, og det vil blive smædt for dem. (Rom. 2 Ept. 14—15 Vers og 3 Ept. 15 Vers).

7) Vi troe, at Kristus og Saligens Evangelium er fæst for alle Mennesker, som ville adlyde det; og det Princip er følgende, nemlig:

1) Vi troe paa Gud og hans Søn Jesus Kristus, i Overensstemmelse med den helige Skrift, og paa den Helligaand, som gives Alle, som adlyder Evangeliet.

2) Vi vi troe, at alle Mennesker, naar de bliver gamle nok til at være ansvarlige, maatte anerkende sig, strænge sig og bekende deres Synder for Gud, og saavidt muligt at godtgjøre dem, som de maatte have forvirket. (Eoc. 18 Ept. 3—5 Vers).

3) Vi alle Mennesker, som oplyste de to første Betingelser, bør lade sig bøde i Vand for Syndforbødelser i Navnet Faderen, Sønnen og den Helligaand. (Matt. 28 Ept. 19 Vers og Ap. Gr. 3 Ept. 68 Vers).

4) Vi modtage Høndspaaløggelse til Betræffelse i Overensstemmelse med den helige Skrift, samt at ude Brødet og Vinen med hinanden, som er Billede paa vor Herre og Frelser, Jesus Christi sandebrudte Vegene og juldte Blod; og alle disse Handlinger troe vi skulle udføres ved dem alene, som ere bemyndigede af ham til at udføre disse Ting.

5) Vi troe, at Guds Riktes Bedrøvelse i alle sandelige Sager burde være lig efter Guds Ord i Skriftens menneskelige Opfylder; og at det er de helige Retslighed, som adlyde det evige Evangelium, at bede for og ude de Gæder og Velsignelser, som kommer ved den Helligaand, og hørdes iblandt de Helige i gamle Tider. (1 Cor. 12 Ept.

Om Egtelab.

Vi troe, at Egtelab er indstillet af Gud til gode for det jordiske Liv, og at Sammens indem de to Lige udvælger Hustru, er Ueberlyggelighed for Guds Rigtig.

Vi troe, det er loeligt og rigtig, at en Mand skal have en Hustru, og en Kvinde en Mand, og at ved Dødsfald de ere frie og kunne gifte sig igen. Men Fremgangsmaaden ved Egtelab, samt Verfaaren, ved hvem det skal ske, maatte vel bestemmes ved Lov, og hvor saadanne Bestemmelser findes, bør de alle de Helige Plikt at efterkomme dem.

Om Dorigheden.

Vi troe, at Dorigheden er bestemt af Gud til Menneskenes Bedste, og at ingen Dorighed kan bestaa i Fred, uden at Evens holdes i Hver og udførelset, og at alle Dorigheder nødvendigtvis behøver Indvillighed til at forvalte Evens iblandt Folket; at Konger og Regenter skulle være og adlyde som Saabanne, eftersom de ere beordret til at beholde de Ufrivillige og straffe de Støvsige, og at alle Mennesker bør holde Evens i Egtelab. (Rom. 13 Ept.)

Vi troe, at menneskelige Hæde ere indstillede netop for at vandre over Kongeriger som enkelte Mennesker og som Nationer, imellem Raad og Raad; og gubbenemmelige Hæde fra Himlen, hvor forsvindes Regler for sandelig Tro, for Tro og Sandhedsfælle.

Vi troe, at det er alle Menneskers Pligt at opstøtte de retfærdige Forretninger, under hvilke de leve, og skille ved deres Indvirkelse og alle uskyldige Rivaler lige at bringe gode Troens Forretninger til Straf, og uberejst enhver Pligt som gode og frugtsomme Underkastet.

Om Gudsdommen.

«Da den har sagt i sit Hjerte: der er ingen Gud til». (David.)

Hos er han, som har Pine til at see ned, og Troen til at høre ned, og et Hjerte, som er tilbøjelig til at betragte og eftertræde hvad han hører og ser, og dog kan sige, med Sandhed, i sit Hjerte: der er ingen Gud til?

Hos er betragtet den usædvanlige Beskaffenhed i Naturrens Værk, og de overordnede fremmende Hæde, hvorved de styres, og dog kan sige i sit Hjerte: der er Gud som bringer til af en Hændelse?

Hvilket Menneske har betænkt sin egen Begrebssværgning og betragtet enhver Tro, henholdsvis til Hændelse og Begrebelse i det menneskelige Begreb, og vil ei sige med David: Jeg er forunderlig og forunderlig bændt?

Hos er høret sine Pine med Himlen og betragtet den store Mangfoldighed af Himmellegemer og deres Bevægelse, som overord og end i deres Bevægelser, at indskrænke mange Har især den kan berøge Tiden for Solens Op- og Nedgang, Månens forskellige Stillinger, samt alle Planeters forskellige og Stillinger, og har ikke sagt i sit Hjerte: viselig en almindelig Begreb og almindelig Retfærdighed har tegnet og indvirket alle disse usædvanlige Værk?

Hvad lære de hellige Skrifter os om Gud? De lære os, at Tro i Jerning er Magt og Herredømme over Alting. Menig Faderen, Sønnen og den Helligaand, og at disse samme overord. Faderens Verden er Raad, Herlighed og Magt; Sønnens Verden er legemlig, bændt Troen et Menneske, og den Helligaand er Faderens og Sønnens Elsk, og hvælder sig til alle deres Begreber, til at vitne om Faderen og Sønnen, at lære alle den Sandheden og Faderens og Sønnens Vilje, som troe på Sønnen og omvende sig og tilbede Faderen i hans Navn. Den er om Alting og i den er Alting. Den hævder Menneskenes Tanker og hører deres Ord, som og Faderens og Sønnens. Sønnen var til som en Raad hos Faderen, bænd denne Troe blev sagt (for Joh. Ev. i Opt. og i Kolos. i Opt. 26 Vers og i 1. Pet. 2 Vers), og var befuldt af Faderen til at være Verdens Frelser. Da den bændte Troe tog sig og Troe og herde blandt Menneskene. Dette hævdelige Legeme kunde ikke høre tale af den Visdom og Magt, som han bænd hos Faderen, men det vedblev at være hos ham indtil hans Korstæfelse, og efter sin Opstændelse modtog han det hele af den Herlighed og Magt, som han bænd hos Faderen. (For Joh. Ev. 17 Opt. 5 Vers og Col. 2 Opt. 9 Vers).

Skæbne Gud har mange Engle til at hjælpe til at regjere alle hans Værk, som er de dog har han meget under hans Opførsel og Beskyttelse, som de forskellige Embetsmænd i den hellige Regering er Kongen underordnede.

Da Gud først skabte Mennesket efter sit eget Billede og gjorde ham til Regent over denne Jord, bændte han ham og talte med ham, som en Mand taler med sin Ven. Men den store Måns Overtrædelse og Fald, har Herren hørt om Verden og Herlighed for de Dødeliges Pine. Ifte bændt der ved den Helligaands Magt Troe ofte været bændt, som at Konge har set ham i Sønen, og Engle have bændt troende Mennesker mange Gange, hvilket er skrevet på mange Steder i Bibelen.

Syndefaldet og Korsoningen.

—Lad ligesom Gud var i Adam, saa skulle og Alle ligesomgjort i Christo.— (1 Cor. 15 Cap. 22 Vers). —Altså, ligesom det ved Guds Bødd dem Fortømmelse over alle Mennesker, saaledes skal og ved Guds Retfærdighed komme over alle Mennesker Retfærdiggjort af Gud.— (Rom. 5 Cap. 18 Vers).

Med disse og andre Stedstytter bekræftes os om: at Alt, hvad Mennesker taber ved Adams Fald, erstattes dem igjen ved Jesus Christum uden en eneste Undtagelse; eller med andre Ord: den Daa, som Gud i sin Barmhjertighed har lagt for Menneskers Frelse, er ligesom et Vædd, der dækker den hele Skabe. Gud saa være for alle Jordens en Daa, hvilken de overtraadte. Med enhver Daa følger en bestemt Straf, uden det var den ingen Nødt. For Fremf. i Danmark er en Daa med Troen, Hønen og Rødt; men desuden det alle med samme Daa følger en bestemt Straf for dem, som begaar disse Forbandede, hos vilde de frage Gud? Der vilde være høsten om der ingen Daa var. Gud saa en Daa og bekræftede en Straf, og den Straf var, at således det fra Guds Ansigt og Daa. De Mennesker blev døvet ud af Guds Hæde, Men han og saa Alt fra Guds Daa, og Jorden med alle Trog, som var Daaen, Men forbandet for Menneskers Fald. (Se i Høstbog 3 Cap.) Og som han nu var udelukket fra Guds Daa, saaledes vilde han ogsaa døvet fra Jorden. Altså, om der ingen Daa var lagt for Jorden, da skulle Legemet have døvet døvet til en eng Daa i Guden, og Handen til en Daa forbandet fra Skaberen, under den Under Nødt, som havde overtraadt den. Thi naar Straffen engang blev fuldstændig, da havde Mennesket ikke Nødt til selv at græde sig bered.

Det var ikke rigtigt, at Gud skulde gjøre Nødt i sin Barmhjertighed, som vilde berede Retfærdigheden sine Forbandede og ginder Guds Straf fra at blive fuldstændig for Gud; thi det vilde fuldstændig have øjet Daa. Gud saa være en Retfærdighedens Gud saavel som en Naadens Gud. Ligeledes var det ogsaa nødvendigt, at Mennesket skulde have Erfarenhed og lære at hende Forfællen mellem Gode og Daa, og imellem Forfællen og Straf, saa at, efter at han havde smagt det Daa, han da maatte vide af påsigende det Gode, som Gud har beredt for dem, som ikke han.

Derfor berede Gud sin Daa til at være et Offer: den Retfærdige for de Uretfærdige, at han maatte bringe sig til Gud, — og som han blev opvakt fra de Døde ved Guds Kraft, saa erstatte han Nødt over Døden, til at opvakte alle Mennesker og bringe dem tilbage til sin Fader. Dette er Narrajen, hvorefter Jesus sagde (Joh. 12 Cap. 32 Vers): —naar jeg bliver opvakt fra Jorden, vil jeg drage Alle til mig.— Dette er Narrajen hvorefter alle Menneskers Naad vil blive gjenstøret med Guds Legemer.

Denne almindelige Jorden for den opvakte Daa er uafsluttet og gælder ligesom for Alle, havde den Retfærdige og Uretfærdige. Den almindelige Daa, som engang blev beredt for Jorden og det uafsluttet Daa for sin Naadens Naad, bragtes saa om og samme Naad under Forbandede, uden selv at være Nødt bered. Men Guds Naad har været tilstrækkelig for dem Alle, saa at de, uden selv at være Nødt bered, skulde opvakte bered og bringe tilbage til

Gub., og da Måne dømt og befæstet, ikke for Adams Sæd, men for de Gjerninger, som Gud selv har gjort medens i sit eget Væsen. Istedt Adams Overtrædelse kommer alle Mennesker til at lide ved Guds og Døds, og kunne adlyde og ikke adlyde en Gud, naar de være op og kommer til Forstanden (Skjelnsaar). Derfor har Gud gjort en anden Lov og Gud imod at gøre Døds, hvilket han efter har ladet kundgøre for Mennesker Sæner ved Dyrskænske og ved Jofas og hans Apostler. Straffen, som følger med denne anden Lov, er at forsvinde anden Gang bort fra Herrens Ansigt efter at de ere blivne alindløse fra den første Død og bragt tilbage til ham: (Se 2 Thess. 1. Cap., 9 Vers).

Den anden Lov er gældende for alle Jætt, for hvem den er blivne kundgjort; men de, som ingen Forstand har i dette Liv at være bevidst hermed, vil Måne dømt efter deres Samvittigheds Lov, og ikke efter den anden Lov.

Denne anden Lov kan ingen Mægt have over Menneskene før end de komme til Skjelnsaar (eller Måne ansvarelig for Guds). Altså er alle Mennesker ansvarlige i deres tilfælde Forstand, og de, som døe i den ansvarlige Tilstand, vil naar det er over Liv og Salighed, fordi de ikke selv have overdraget og al holder sig ansvarlige for Adams Sæd. Derfor den Jofas imod Døds i sine År og vedgjorde dem og laade: -Guds Nær herer Gud og Gud, og efter gøre han: -for sig, at Jofas forlade den af disse Sæd, thi jeg gøre Gud, at det Gud, for alle mig Herrens Ansigt, som er i Himlen: (Se Marcus 10 Cap., 14 V. og Matt. 18 Cap., 10 V.)

Alle de, som gøre noget Døds, og handle Kundskab om den anden Lov, er under den første forlænde Forbudslov og Straf, og forlænde ikke i mindste Måde at frelse dem selv derfra, ikke mere end som Adam forlænde at frelse sig selv fra den første Lov Straf.

De, som engang ere blivne ansvarlige for Gud, kan ikke gøre Forsoning for deres Synder, saa at de undgaa Lovens Straf, om de endog siden efter have omvendt sig og helde Lovens Lov. For Guds Lov: Danmarks Lov herer Mogens Lov. Kan da den Mægt, som ved sig selv forlænde under sin Mægt, tilbedelse Lovens Lov og undgaa Døds ved Omvendelse og ved Guds Lov? Han kunde maaske kunne forlænde, som laade efter ham, eller underligne Dødsen til at være det Forbudslovens sine retsmæssige Forbudslovens; men dette vilde være at gøre Liv imod Forbudslovens lidet for at forlænde den Lov. Men vilde for sig, o Mægt! at al Jordens Døds kan helde sig selv eller underlignede.

Derfor en eneste Synder kan gøre Forsoning for sine forlænde Synder ved at omvende sig og gøre alle Gjerninger i Forsoning, da kunde Adam og Gud ved de samme Midler have undgået den første Lov Straf, og Christi lidet og Døds vilde i begge Tilfælde have været underlignede.

-Uden Gudsforbudslov er der ingen Forbudsforbudslov. - Gør Herren. Men Ingen, som er under Forbudslovens, kan gøre Forsoning for en Synder; thi om han ved Lovens Straf, forlænde kan istav for sig selv, elsker kan han bringe sig selv tilbage til Gud og hans Salighed. Derfor må et ansvarligt Væsen, som ikke er under Forbudslovens, gøre sig selv som en Midler og Gudsforbudslov, end maatte alle sine den første Lov Straf.

Saaledes for vi, at Christi Forsoning var dødt; først for den oprindelige Lov, hvilket Forsoning er ansvarlig og straffer sig til Gud, for det andet for først endte Mennesker egen Sæd, hvilken er ansvarlig og straffer sig istav til dem, som indgaaer den Lovensforbudslov.

Den Straffen for den oprindelige Lov som over alle Mennesker uden deres Samvittige og Medvirkning, saaledes er de også gældende for dem, uden nogen som helst Forsoning.

Saa den anden Side: Straffen for deres egne Synder hade vi pådraget af ved over alle Gjerninger og efter vor egen Viljes lidet ansvarlig; der har Gud lidet ansvarlig og straffer sig, og hvilke vi alene kan blive ansvarlig for dem. Ved Ingen imigte sig med den Lov, at de kan Måne frelse fra deres Synder uden ansvarlig af oplyste disse Lovensforbudslov.

Det vil ikke sig, at Gud, Omvendelse, Døds eller nogen god Gjerning forlænde for den mindste af deres Synder, thi var det ikke for Christi Forsoning, da vilde alle disse Ting være forgæves. Men vor himmelske Fader, som berede denne Plan af Samvittigheds for Herrens Lovensforbudslov, lo ved sig selv istav ved disse Lovensforbudslov.

Dette Princip er fremstillet i alle Guds Gjerninger. For Guds Lov: Gud har

berede Midler til sinet Ophold for enhver Slagsning, som han har givet Dig paa Jorden, men der er visse Betingelser for dem, ellers skulle de ikke kun løse. Gud har beredt det Bæde for Hellig-Øien, men dog maa den indblande og opløse sit Blandeforsaad. Menneffet maa berede Jorden for at indbringe Frødet, og han kunde lige saa vel berede at høste uden at saae Sæden, som han kunde berede at blive frukt uden at aabne Evangeliet.

Men skal Landmanden lige, naar han indblander sin Agerde, -*see, mine Hænder have frembragt dette,*- og forjæmme at takke Gud derfor? Gud skulde nemlig Jorden og berede den Sæden og tilslut sende den Regn og agerde at det forvarede. Og om nogen af disse Ting fattes, da er alt hans eget Arbejde omsonst. Og dog alligevel, uden at han elsker og saar vil han udfomme af Mangel paa Frøet.

Da vi? Svarende maader spørge: hvilke ere disse Betingelser, hvorved jeg kan blive frukt? Disse Betingelser ere meget simple, ligesom alle Guds Sjælsager. Og berede skulle de ikke være det, thi de ere bekendte til Guds Jaavel for Altsammen som for Konærn; for de Simple Jaavel som for de Visse. De ere tydeligen omhandlede i Christi Evangelium, hvilket vi berede ville begynde at omhandle.

-*Kan er det Regle, som forvilde Øer og vilde forvilde Christi Evangelium, men om indog vi eller en Engel fra Himlen prædikere Evangelium udenfor det for Øer, end vi har prædiket det, kan være en Forbandede.* (Gal. 1 Epst., 7-8 Vers).

Prædikere er Christi Evangelium, som Paulus og hans Medbrødre prædikere? Om nogen af de mange forskellige Færdsmene, som læres i mere Dage i Europa og Amerika, er det Evangelium, som Jesu Apostle lærte, hvilken er det da?

Skær Læser, hvilke ere saare vigtige Spørgsmaal, som midlbeholder angaae Dig og mig. Vort enige Bælsker berede paa at forløse og aabne dette Evangelium rettelige. Naarfor komme af mine Læsere vil berede det som Naarfor for dem at begynde at underlære og berede dette saar vigtige Spørgsmaal, et Spørgsmaal, hvori de lærte Vidbyrd og Værdighed i den hele Verden er meget uoverensstemmende.

Men vi lærer i Skriften: -*Gud har skabt dem, som være haarlige for Verden, for at berede de Visse, og det for Verden skabelige for at berede det stærke.* (1 Cor. 1 Epst., 1-27 Vers). Og atter: -*berom Nooen blandt Øer læst sig at over vide i denne Verden, kan være en Døds, at han kan være vid; thi denne Verdens Lustom er Daarlighed hos Gud, som skær skær: kan er den, som givde de Visse i deres Frakthed; og atter: Herren hæder de Vises Tanke, at de ere forlangelige.* Derfor rose Nooen sig af Menneffet. (1 Cor. 9-18-21 Vers).

Jesu beredte sine Disciple af prædike Evangeliet for al Slagsning, med den Forpættelse, at den, som troer og bliver vedt, skal blive salig. (Marc. 16 Epst., 16 Vers). Saligværdighedens Naar, som Gud har bestillet til Guds for at Skabning, maa uoverensigtigt være simpel i sine Forbrøder og Forbereder, og laarbede Billed til de Værdes Forlæning. Var det ikke laarbede, hvorfor skulle han da hae: den, som ikke troer, skal forvæmnes. Atter er det skær: at ethvert Menneffe skal være og hærbede for Gud. Hvor vigtigt er det da ikke, at ethvert Menneffe skal være og hærbede sig selv.

For over indgode har siden, medens den romersk-katholiske Kirke rejserde over den gamle Christenbed, var det ikke tilkøbt Væmnes at læse Skriften, fordi (som man sagde) de ikke lode hærde Tæne til at berede den. Men hvad sagde den af Gud beredte Apostle? Skriften som ikke i gamle Tider eller Menneffers Vilde, men de helige Guds Naar talte som den helige Naar dere den; og atter: -*hærbede sig er skærbede talere, er skærbede til Færdem.* Derfor beredte Jesus Lærem, og sagde: -*værdig Skriftem!* Og de, som Paulus prædikere Ordet for i Berod, beredte mere bekendte end Lærem i Jerusalem, fordi de dogligen værdigede Skriftem for at de en helig Ting være laarbede. Jeg maader Dig hærde Læser, at Du lærer de Beroders Skærbed. Og naar Du lærer, da bered om den samme heligaard ved hvilken Skriftem være skærbed, saa det, at Du maa forløse, hvad Du lærer. Ved Paulus til Berod til de Galater, vil Lærem for, at det kraftige Sprog i Lettern i Berodselien af Capitet var forskalt ved, at nogle omvendte Jøder i Galatas Værdigbed lærte, at de lode omkæret. De forværdte ikke Christus eller Evangeliet, som Paulus prædikere, men de forværdte Evangeliet og forvilde de helige og værdig og Guds Forbærdig. Apostlen hær frembede: om noget Menneffe (kan lode skærbed) eller en Engel fra Himlen skulle forværdte Evangeliet laarbede, da skulle han ogsaa blive forværdet. Den samme Apostle lærer os (Jeb.

8 Ept.), at de første Grunde eller Begrebetskærn om Christo var: Tro paa Gud; Omvendelse; Døds; Hænderpaaagaaelse; de Dødes Opstandelse og evig Dom. Den hebraiske Menighed, som havde troet og oplevet disse første Grundlæggende blev forment til at gaa fremad til Fuldkommenhed, og ikke lægge Grundstøden med andre Opnåelse, som den maatte gå ned om lajen.

Uden et rigtig Begreb om disse første Grunde, kan ingen Menneske gøre det første Skridt til Fuldkommenhed, ikke mere end et Barn kan lære at læse uden at have et Alfabet, eller en Tegn blive til en Matematiker, uden at have Addition, Subtraction, Multiplication og Division ere Grundreglerne i Rechenreken. Men et fuldkomment Bekendskab med og Anvendelse af disse Regler bliver den Støberens fuldkommen i Regnekunsten, men uden dem kan han ikke opgjøre det simple Regle. Saaledes er det ogsaa med den religiøse Verden; uden at have rigtig Begreb om og gøre rigtig Tro af de første Grundlæggende i Evangeliet, vil Menneskene aldrig lære og aldrig komme til Sandheds Erhvervelse.

End og en smaa del af disse første Evangeliets Principer eller første Grundlæggende hører for sig og begynde med

T r o .

Tro er det første Princip (eller Grund) i enhver Religion, med andre Ord: Tro maa først fremkomme i Sindets Hjerte, først kan man omvende sig eller gøre Trost til sin Frelse. Forfatteren af Epistlet til de Hebraer giver følgende Udsagn paa Troen (11 Ept., 1 Vers): -Men Troen er en Beskafthed i det, som loodes, en fast Overbeviisning om det, som ikke sees,- eller i alle Vers: -men uden Tro er det umuligt at behaare ham (nemlig Gud); thi det bør den, som kommer frem for Gud, at troe af han er til, og at han bliver derved Belønnet, som gøre ham,- og atter siger den samme Apostel (Rom. 10 Ept.): -Mennes kommer Troen derved, at man hører, men at man hører, hører ved Guds Ord,- og atter i 1ste Vers siger han: -men hørlede skulle de gøre, uden det er Troen, som prædiker? men hørlede skal Troen prædike, dersom de ikke blive ukundt.

Det er tydeligt at forstaa af disse Skriftsteder, at Tro fremkommer i Hjertet ved Guds Ord, som Gud spræder og sender ud til at prædike hans Ord og vane om Sandheden. Deras Tro er ikke en blid Kundskab om nogen Ting, men en Tilid til Noget, som loodes,- men -ikke sees.-

Vi Tilid græder sig paa Overbeviisning, enten sand eller falsk. En sand Tro græder sig paa sand Overbeviisning; en falsk Tro paa falsk Overbeviisning. Hvad enten det angaar jødiske eller himmelske Ting, det er det samme, men et Menneske kan ingenlunde have Tro, dersom sand eller falsk, uden det jo kommer af sand eller falsk Overbeviisning.

Jesuus lærte sig selv Evangelium med god Tro, som en Mand lærte i sin Hjer; lad os derfor omvende et Sædsvorn til at ukunde Troens Princip, hvilket vi vil gøre ved at fortælle nogle saa simple Sandheder.

Da Judæerne i Amerika først saa Kristens kraftige Virkning blandt Europæerne, som først udbredte sig blandt dem, blev de meget begjærlige efter at anskaffe sig disse Mangler deraf. Nogle endeløse Europæere søgte dem, at det var et Slegt Sød, som, naar det blev kastet i Jorden, vilde gøre og opløse en overflodig Hest. Noget af disse uendelige Mængder troede paa denne falske Overbeviisning, og kjæde flere Mængder af den indbildte Sød og betalte den meget højt og søgte den med nogen Omhu! Men Udsagnet var det samme, som af at anden falsk Tro, nemlig at det var fril.

Derimod, da de såe det første Forbud, som blev læst af Europæerne, blev det dem forekast, at det blev læst af et Slegt Sød, som om det blev kastet og det behandlede, vilde opløse overflodig. De maatte naturligvis modtage denne Fortælling med nogen Tillid om at det maatte ogsaa var et Draggat. Men som Europæerne forstyrede dem, at de havde god Hest deraf hørt sig, begynde de endelig at troe, hvilket brøgte dem til at gøre et Forlag. Da som Soden de søgte, de gæbte af fremfærd, saa tilføje deres Tro og de begynder at støde sig over Ublisten til et Slægt, og som det vordt og modvædes blev deres Tro fuldkomningsløst ved Kundskab, og de ved Fragterne af den ved Opnåelse fuldkomningsløst Tro.

J begre disse Tilfælde for os, at disse Mennesker havde Tro, og at denne Tro opkom ved Bibelsbøger, som læses for dem; men efter at de havde prøvet, viste det sig at være sandt og det andet at være falsk. Da først vi læste denne Evangelium, vil vi vide, at Mænds sande Evangelium vil osse sig at være sandt på samme Maade.

Euhær man indse, at først en Sander vil han erubere sig for Gud, man kan først tro, at det er en Gud til; for det andet tro på hans sandhedsord, og for det tredje på Guds Ord, Jesu Christi Død og Opstandelse til at gøre en Forsøgelse for Menneskene, på det at Sandhedsordets sande Ord er dem. Naar et Menneske ikke tror på Gud og hans sandhedsord, da vil han heller ikke tro, at han er en Sander, thi Skriften siger, at "Sand er Lovens Overenskomst". Si heller til han tro, at han vil blive straffet i det kommende Liv for at overtræde Lov, som han ikke tror, som fra Gud. Da om han troede på Gud og hans Lov, samt at Straffen var evigvarig, som påstået senere, så havde han dog en haabe at være tilfreds og frels fra den Straf, som at han osse troede på Forsømmelsen var Evigdom. Denne Tro var altså overenskommet Overenskomst.

Tro er uundgåelig nødvendigt til Frelse og Salighed; uden den kan intet Menneske blive frelst. Men Tro alene kan intet gøre. Om Du mener, gør Du det; men Dødsordene tre osse og frakte. "Men vil Du vide, i Du forsømt alle Mennesker, at Troen uden Overenskomst er det." (Se Jacob 2 Opt. fra 17 til 26 Vers).

Den, som vil lade sig høre af Menneskene, vil for, at de skændt alle Mennesker, som de prøvede, beskæftige sig for sandt at erubere Tro i Høstens Hjerter, både ved deres sandt Bibelsbøger og ved Dødsordets Sandhedsord, som læses for dem. Og naar folk troede, da blev de underlige og forstærkede til Overenskomst og at blive bedre i Sandet for Sandhedsordets i Mennesker, som og Helligaand. For Evangelium i Ap. 13 Opt. læse vi, at den Dødsordens var en Tro Mænds sandt erubere i Jerusalem fra alle Nationer, for hvem Menneskene prøvede den første Prøvelse, som H. S. holdt efter Christi Dødsord. De erubere frimodig om Christi Dødsord og beviste det osse af Dødsordens og Helligaand. Som frimodig og bestemt var deres Bibelsbøger, at Mænd troede. Da de saade til Petrus og de andre Apostler: J Mænd, Prøvet! hvad skal vi gøre? Men Petrus saade til dem: omvender Dem, og hver af Dem lade sig lade i Jesu Christi Navn til Sanderens Forsøvelse og J skal have den Helligaands Gave, og Hver og Hver Dem have Forjættelsen til og alle dem, som ere sandt borte, helligdomshelt Herren var Gud vil lade dem. De, som nu osse omvender hans Ord, blev bedre, og der vandtes samme Dag kendt tre tusinde Sjæle. Lad os nu høre, hvad er

Overenskomst?

Sand Overenskomst er, at høre og at gøre Guds og lære at gøre Guds, betydende forrige Sander med en sand Forsøgelse er at lade mere? Det vilde være uden Nytte for en Sander at behynde sine Sander for Gud uden han var bestemt på at forsøge dem. Det vilde være dødeligt for ham at behynde for Gud, at han havde forsømt at Overenskomme, uden han var bestemt på at gøre Alt, hvad han kunde til Forsøgelse. Overenskomst beskæftiger da et alene i at behynde sine Sander med et indvirkning Hjerter, men i en sand og grundig Forsøgelse på at afsløre fra Alt, hvad der er sandt.

Om Mennesket gør dette i een Dag, som de tre Tegnende gjorde på Dødsordens, eller i een Time, som Dødsordens og hans Kund gjorde (Ap. 13 Opt. 33 Vers), da (og ikke for) er de sande og værdige til at gøre det samme Stræft, hvilket er

D a a b.

Det at bevise til det Forsømt: af Dødsordens Prøvelse, vil man for, at Herren troede den Helligaands Gave på Vilkar af Overenskomst og Dødsord for Sandhedsordets, og denne Forjættelse var til dem og betød Verden og til Alle, som ere sandt borte.

Men maa man kunne ike at dette blev lagt til en blandt Manden, som havde forklaret sig fra alle omkringende Nationer i Jerusalem til den store Synagoge. Og disse Ord var Salagsjættens Evangelium, ei uden for dem, men for alle som her og Jordan og som alle anstaaende det.

Dette er indvillig med Jesus betalede for Diktat at prædike, i den sidste Underretning, som han gav dem for sin Himmelst. Og de fleste først betende at prædike i Jerusalem, og da i alle Ender og Pær i Jøden, derefter i Samaria og siden til Jorden største Dele. Og som vi skulle følge dem (i vore Underretninger) blandt alle Nationer, hvoromvendt de gik hen, de vilde vi hvide, at de prædikede de samme Ting. Iva ender at Jøderne vil lære det nye Testamente og lige Prædikation om Christi sidste Samtale med hans Diktat, som den er freen af Matt. 28 Evt. 18—20 Vers, Marc. 16 Evt. 15—18 Vers, Luc. 24 Evt. 45—50 Vers, og Ap. 1 Evt. 8 Vers.) Endere af dem siner Noget, som er ubetalt af de Under. Men ved at læse det hele ser man at de blev betalede at prædike Omvendelse og Søndagsforbudet blandt alle Nationer og hede dem som troede, i Namnet Nader, Søn og Helvæand; og skrift at havde haft dem da at lære dem at lægtagte Alting, som Jesus havde betalt dem, og "Tran de' de selve dem som troede".

Iva ender at være uenlige med Jøden til Daaden, fordi det er saa mange forskellige Meninger herom i disse Tider blandt dem, som behøvede sig til Christen dem. Noget troe paa Prædikation, noget paa Dærelsen, og andre paa Hedersløse. Noget troe, at det her her med Inaa Paa, andre istaa med Borne. Videns Under seim troe, at alle disse forskellige Waader er rigtige.

Noget tænke, at det er ganske nødvendigt til Frelse og Salighed, og Nader ikke. Andre tænke, at det istaa er et ubetalt Tegn paa indvortes Underretning; samt at de her se, at brede Ender ere dem forladte og at de have annammet den Deltagelse, fremst de ere uenlige at blive betale.

Dette forskellige Jøder afbringer ikke fra Guds Ord, men fra Traditioner og uenlige Færdigheder og Skæbener.

Guds Ord omfatter "en Herre, en Tro, en Daad" (se Evt. 4 Evt. 5 B.) Iva som vil skaffe den gamle Bæne og Overtroens Ende og læse det nye Testamente, vil hvide denne Tro og Daad fremst saa indvortes, at den maa læse det som læser her. Skriften lærer, at Jesus var i alle Dele beskiftet til at være et Evangelium for os: til at vise os Bøen herom og hvide endere, og til at være en Frelser, og den Herre: -hoo som vil være min Diktat kan læse sit Ord og se hvide mig.

Vi vilde vi læse hvide det er freen om hans Daad (Matt. 3 Evt. 18—17 B.) -Da kom Jesus fra Gallias til Jordan til Johannes at betale af ham; men Johannes forment ham det og saade: Iva her Betes at betale af Da, og Du forment til mig! Men Jesus hvide og hvide til ham: tilsted det er, thi saaledes her det er at indvilligme det saad det er. Da tilstede han hvide. Og der Jesus var hvide, hoo han hvide og af Guds, og ser: Jødenes indvortes ham, og han hvide Guds Wand hvide som en Daa, og hvide over ham. Og ser, her kom en Mand fra Jerusalem, som saade: hvide er min Søn, den Christus, i hvilken jeg har indvilligme. -Vi dette hvide ikke for hans Skid, men for vore.

Vi Christi Over til Johannes se vi endere, at den kunde ikke indvilligme af Indvilligme: uden at blive hvide i Wand. Og hvide? Var den en Ender? Nei! men hvide den Dærling var en Daa af den Daa, som endere blev lagt for Salagsjættens af Naderen, paa det, at det sidste Menneske maatte blive gentog. Derfor var det nødvendigt, at han, som var hvide og uden End, indvilligme den som og gjere den hvide: for Verden, paa det at indvilligme hvide hvide hvide indvilligme sig til Indvilligme med den. Etas efter Daaden og ikke her, hvide Naderen den Helvæand over ham, og med en her Mand indvilligme ham som sin Søn for første Gang paa Jorden.

I alle disse har Herren vist os Vorens Evendighed og Vorens Træthed, at hvide vi hvide endere. Han gav Evangelium for os, og han har freen, at de, som vil gjemme sig for Naderen og paa hvide sig Christi Mand og læse hans Evangelium og hvide i Wand, at Naderen vilde viden give dem den Deltagelse og endere dem som sin Søn.

Der er der meget uenlige Underretninger til Daaden, som endere Menneske hvide hvide og hvide det hvide og hvide. For det første hvide de hvide endere om den vore Waader at hvide paa. For det andet hvide de hvide endere

bermed. For det tredje kunde de være vel fornøiede om, at den, som udbretter Tjenesten, har Mandighed fra Gud til at gjøre det.

For det fjerde lærer man indseet af Christen, at Reddøppelse i Vandet er den eneste Guds Daad, som er anerkendt af Herren.

Der er ikke den mindste Indvending i det Nye Testamente om at Jesus eller nogen Mand, som var sendt af Gud, nogensteds lærte eller brugte at bade paa nogen anden Maade. Mange Historikere berette ogsaa, at de første Christne - reddøppede det hele Folk i Vandet - og at Beskæftigelse var ikke brugt forend i det tredje eller fjerde Aarhundrede. Johannes, som var Christi Forløber, badte talrige Mængder af Folk - i Jordans Flod - (Marc. 1 Ept. 5 Vers).

Efter at Jesus var døbt - saa han op af Vandet - (Matt. 3 Ept. 16 Vers). Johannes badte ogsaa - i Eran nær Salem, fordi der var meget Vand - (Joh. 3 Ept. 23 Vers). Da Phillip badte Kammerherden, - og de var i Vandet, badte Phillip og Kammerherden; og han badte ham, og efter at de kom op af Vandet, blev Phillip forføret ved Herrens Mand - (Ap. Ge. 8 Ept., 38 og 39 Vers). Om Beskæftigelse var Daad, hævder ogsaa Johannes Evengelium, hvor der var meget Vand?

Om nogle saa Draaber Vand, Vandet eller ogsaa mere, var nok, hvorfor skulde de da gjøre dem selv saa megen Umag og Uvilighed at gaar ned i Vandet og gjøre deres Klæder naaede?

Hvorfor gjorde Stofværden sig saa megen Uvilighed at gaar ned af sit Hund i den mørke Nat for at bades? (Ser Ap. Ge. 16 Ept. 32 til 34 Vers).

Man ser, at Paulus og Silas - badte Herrens Fod til ham og Mlle, som var i hans Hus. Og han blev døbt og alle hans i den samme Time om Natten, og han førte dem ind i sit Hus og forstærkede Mad for dem og skædede sig med alle sit Hus. - Heraf ser man, at de gik ned af Huset midt om Natten for at blive badte, endstundt de havde Fod og Vand nok i Huset til at badte Paulus og Silas. Hver, Jesus ligner Daaden ved et Høns naturlige Fødsel og siger (Joh. 3 Ept., 5 Vers): uden Regn bliver sødt af Vand og Mand kan han ikke indføre i Guds Rige. -

At komme ud af Vandet ind i et andet Element har det Lighed med en Fødsel. Beskæftigelse berimod ikke.

Den ovennævnte Sæt i Christen fremstiller Jesus Fødselen af Vandet levit og af Vandens lidenskaber.

Som Fødsel stiles i Moderens Liv forend det kommer den menneskelige Kød, og Fødsel, som er nødvendigt for det naturlige Liv. Især det man ogsaa et menneske stiles i Vandet, forend det kan gøre Fødsel paa Jorden om den Helligaand og Rotten af Christi Flod, som er saa nødvendigt for det aandelige Liv.

Og efter, Reddøppelse i Vandet er en Dødsning, som er indskrevet af Gud i Overensstemmelse med Evangeliet's Grundlæggelse, nemlig Christi Fod, Hørsommelighed og Opstandelse til at tilberedte Menneskets Opstandelse og Fødsling. Beskæftigelse kommer ikke overens med Begrebene og Opstandelse; men det gamle Menneskets Reddøppelse ligner Begravelse og Opstandelse. Som Gudsens blev begraved og opstod igen, Især det berører den levende, aandelige Gæder til fysiske Fødsel og opløser af Vandet til at leve et nyt Liv. Dette er smukt udtrykt af Paulus (Eph. 2 Ept. 12 Vers og Rom. 6 Ept.), hvilket Læseren kunde efterse. Han siger, at disse Ord maa sig være - begraves med Christo i Daaden, og i 17de og 18de Vers: - Gud der Tak, at I naar Gudsens Lykke, men om af Hveret ere bløde den Fødsel Form fysiske, som I have anstillet, og frigjorte fra Gæder ene I Nyeve Afskrivningens Lykke. -

Endelig se, at Romerne blev friktet fra Gæder, da de badte - den Fødsel Form, Især den Form havde i Fødslingen selv.

Somme kalde Læren i Nidens Naad, at Jesus berimod ikke nogen vis Naad for sine Apostler, og Især deraf sig de, at en Naad er det saa god som en anden. Til dette svarer jeg, Jesus berimod Naaden ved et eget Evindel, og hans Dødsel badte Læseren efter hans Hørsommelighed, medens han endnu var hos dem. (Ser Joh. 3 Ept. 22 til 26 og 4 Ept. 1 Vers). Men nogen anden Naad at bade paa, Især det er aldrig paa. Men da Jesus viste sig for Jøderne i Aenavne efter sin Opstandelse, lærte han og udsatte Besigtigelse til at pødsle og bade; og Især det kan ikke bade sig Evindel for dem, som han dem forstærkede Overensstemmelse om Naaden, Især den Tjenesten Især det berimod: - Især det sig siger Eder, at han Især det berimod

eroverer sig fra sine Synder ved at høre Guds-Ord, og begynder at tale i sin Naam, den Sal I både paa denne Dags, og nu her, vilde ere de Ord, som I skulle sige: talde dem ved Naam og Ager: -Når Gudsordet som Jesus Christum taler sig Dig i Naamets Habitus, Sunden og den Helligaand, Amen! Og de Sal I nedvandre dem i Sandet og bringer dem op igjens af Vandet.- (Normens Bog).

Vi ville nu stude til at betragte Helligaanden med Daaben. Substantivet de kristelige Døbtider i Europa og Amerika tæner paa den rette Maade at tale paa, saa tage de dog fejl med Henvis til Helligaanden. De sige, det er altsaa et uoverset Tegns og berber lære, at den Døbtidsbende maas bliver født af Vandet og sige, at hans Synder ere ham tilgivet, fremd de ville vedde ham Daad. Saaledes drage de Henviser til Vandsalve. Helligaanden med Daaben er Syndernes Fjendskabs, og Gud løser dem Helligaand sidenester.

Johannes -gik omkring i hele Omegnen af Jordan og prædikede Omvendelses Daad til Syndernes Forsielse.- (Mat. 3 Ept. 3 Vers og Marc. 1 Ept. 4 Vers).

Efter Christi Himmelfart prædikede Petrus for Talsmand af Jøder om Daaben -for Synderes Forsielse.- (Ap. Gr. 2 Ept. 38 Vers). Ananias sagde til Saulus -sta op og blev døbt og aften Dine Synder og paaalt Petrus Naam.- (Ap. Gr. 22 Ept. 16 Vers). Den Helligaand kom over Jesus efter at han kom op af Vandet. Og anden, Jesus taler om at blive født af Vandet efter at være født af Vandet. Joh. 3 Ept. 5 Vers). Petrus loort den Helligaand efter Daaben. (Ap. Gr. 3 Ept. 28 Vers). Philip taler Jøder i Samaria, baade Mand og Kvinder, fremd om af dem ankomme den Helligaand. (Ap. Gr. 8 Ept. 16 Vers). Naar Herren nogenis aldig fra denne Regel og gav den Helligaand for Daaben, da var det ikke efter Forsætelsen, men for at skrive et alre andet jødelis Fremde. Der er om Tidensende af dette Slags omhandlet i det Nye Testament (for Ap. Gr. 10 Ept.) Cornelius og hans Husefolk, som vare de første Følgsere, at Apostlene prædikede Evangeliet for; men naar vi lese 1ste og 11te Ept., ser vi, at det var for at vise Apostlene og de troende Jøder, at Gud ogsaa vilde ankomne Følgsere, og at de Salde ikke forsølte den Evangeliet.

Maar vilhelis Folk i vorre Tid betragte Daabens som uærbødig til Saliggjævelsen. Men vi sønger: er det uærbødig, at den angvnde Synder Sal tilgives? Om det er, da er Daaben ogsaa uærbødig i samme Grad, thi den er Betingelsen for Tilgivelse.

Den, som forsømmer Daaben, forsømmer om af Betingelsen for Saliggjævelse. -Den, som troer og bliver døbt, Sal blive salig. Den, som ikke troer (og selvilig ikke bliver døbt), Sal fordoomnes.- (Marc. 16 Ept. 16 Vers).

Jesus indførte aldig Regel i Saliggjævelsens Plan, som var uærbødig. Menneffene maas hve af høret Ord, som udgaar af Guds Mund. -Her, som siger: vi frader ham og holder ikke hans Bud, er en Følger og Sandheden er ikke i ham.- Joh. 1 Ep. 2 Ept. 4 Vers).

Apostelen Petrus siger i hans 1 Ep. 3 Ept., 21 Vers): -Daaben forlir os om-, ligesom Noe og hans Familie blev reddet i Arken, mensom de Dødtige af Verden omkom i Vandfloden.- Det gjør ingen Forskel hvor gudsfrøelig en Mand end var vart, hvor mange gode Vyringer han har gjort, eller hvor meget af den Helligaand han har ankommet, om han forlirer Daaben. Thi de forlirer han ogsaa Saliggjævelsen, og alle hans forrige Synder vilde komme tilbage til ham igen. Betragter for et Fødsel høvretes det var med den gode Councilius og hans Vnner (Ap. Gr. 10 og 11 Ept.), som vare meget gudsfrøelige, baade der Tid og gjorde meget Gode, frøgtede Gud og bad til ham bestandigen, men deres Tilstand var dog ikke jødelis af de kunde blive reddet, thi Gud sendte en Engel tilbage til ham igen. Betragter for et Fødsel høvretes det var med den gode Councilius og hans Vnner (Ap. Gr. 10 og 11 Ept.), som vare meget gudsfrøelige, baade der Tid og gjorde meget Gode, frøgtede Gud og bad til ham bestandigen, men deres Tilstand var dog ikke jødelis af de kunde blive reddet, thi Gud sendte en Engel tilbage til ham igen. Betragter for et Fødsel høvretes det var med den gode Councilius og hans Vnner (Ap. Gr. 10 og 11 Ept.), som vare meget gudsfrøelige, baade der Tid og gjorde meget Gode, frøgtede Gud og bad til ham bestandigen, men deres Tilstand var dog ikke jødelis af de kunde blive reddet, thi Gud sendte en Engel tilbage til ham igen. Betragter for et Fødsel høvretes det var med den gode Councilius og hans Vnner (Ap. Gr. 10 og 11 Ept.), som vare meget gudsfrøelige, baade der Tid og gjorde meget Gode, frøgtede Gud og bad til ham bestandigen, men deres Tilstand var dog ikke jødelis af de kunde blive reddet, thi Gud sendte en Engel tilbage til ham igen.

Den, som forsømmer Daaben, forsømmer om af Betingelsen for Saliggjævelse. -Den, som troer og bliver døbt, Sal blive salig. Den, som ikke troer (og selvilig ikke bliver døbt), Sal fordoomnes.- (Marc. 16 Ept. 16 Vers).

Jesus indførte aldig Regel i Saliggjævelsens Plan, som var uærbødig. Menneffene maas hve af høret Ord, som udgaar af Guds Mund. -Her, som siger: vi frader ham og holder ikke hans Bud, er en Følger og Sandheden er ikke i ham.- Joh. 1 Ep. 2 Ept. 4 Vers).

Apostelen Petrus siger i hans 1 Ep. 3 Ept., 21 Vers): -Daaben forlir os om-, ligesom Noe og hans Familie blev reddet i Arken, mensom de Dødtige af Verden omkom i Vandfloden.- Det gjør ingen Forskel hvor gudsfrøelig en Mand end var vart, hvor mange gode Vyringer han har gjort, eller hvor meget af den Helligaand han har ankommet, om han forlirer Daaben. Thi de forlirer han ogsaa Saliggjævelsen, og alle hans forrige Synder vilde komme tilbage til ham igen. Betragter for et Fødsel høvretes det var med den gode Councilius og hans Vnner (Ap. Gr. 10 og 11 Ept.), som vare meget gudsfrøelige, baade der Tid og gjorde meget Gode, frøgtede Gud og bad til ham bestandigen, men deres Tilstand var dog ikke jødelis af de kunde blive reddet, thi Gud sendte en Engel tilbage til ham igen. Betragter for et Fødsel høvretes det var med den gode Councilius og hans Vnner (Ap. Gr. 10 og 11 Ept.), som vare meget gudsfrøelige, baade der Tid og gjorde meget Gode, frøgtede Gud og bad til ham bestandigen, men deres Tilstand var dog ikke jødelis af de kunde blive reddet, thi Gud sendte en Engel tilbage til ham igen.

Den, som forsømmer Daaben, forsømmer om af Betingelsen for Saliggjævelse. -Den, som troer og bliver døbt, Sal blive salig. Den, som ikke troer (og selvilig ikke bliver døbt), Sal fordoomnes.- (Marc. 16 Ept. 16 Vers).

Jesus indførte aldig Regel i Saliggjævelsens Plan, som var uærbødig. Menneffene maas hve af høret Ord, som udgaar af Guds Mund. -Her, som siger: vi frader ham og holder ikke hans Bud, er en Følger og Sandheden er ikke i ham.- Joh. 1 Ep. 2 Ept. 4 Vers).

Apostelen Petrus siger i hans 1 Ep. 3 Ept., 21 Vers): -Daaben forlir os om-, ligesom Noe og hans Familie blev reddet i Arken, mensom de Dødtige af Verden omkom i Vandfloden.- Det gjør ingen Forskel hvor gudsfrøelig en Mand end var vart, hvor mange gode Vyringer han har gjort, eller hvor meget af den Helligaand han har ankommet, om han forlirer Daaben. Thi de forlirer han ogsaa Saliggjævelsen, og alle hans forrige Synder vilde komme tilbage til ham igen. Betragter for et Fødsel høvretes det var med den gode Councilius og hans Vnner (Ap. Gr. 10 og 11 Ept.), som vare meget gudsfrøelige, baade der Tid og gjorde meget Gode, frøgtede Gud og bad til ham bestandigen, men deres Tilstand var dog ikke jødelis af de kunde blive reddet, thi Gud sendte en Engel tilbage til ham igen. Betragter for et Fødsel høvretes det var med den gode Councilius og hans Vnner (Ap. Gr. 10 og 11 Ept.), som vare meget gudsfrøelige, baade der Tid og gjorde meget Gode, frøgtede Gud og bad til ham bestandigen, men deres Tilstand var dog ikke jødelis af de kunde blive reddet, thi Gud sendte en Engel tilbage til ham igen.

Om Barnebestærelse.

Siden den christne Tidens første Aarhundrede har Barnebestærelse været praktiseret af en talrig Mængde af salte Læger. I Tidens Vangte er denne den ærofriske Læge (saae Historiske) bleven meget almindelig, saa at mange Missioner paa nærværende Tid ere forsvundne med Vædsagen. Apostlerne blev beløst af Israels forfæ, og drøftede dette; men spode Barn ere udflyede til at modtage Læstom, og derfor blev alle stiftede til at dødes. Jesus betalede Apostlerne at prædike Evangeliet i al Verden, og sagde: -Der skal troes og blive reddt sal blive faldg-. Spode Barn kunde ikke troe paa Apostlerne Prædiken, derfor skulde de ikke dødes. Deres betalede Mængden paa Vangtebogen til at overende og forli, og da blev kaldt -for Spøders Forladelse-; men spode Barn ere udflyede til Dødsbestærelse, og derfor er det Synd for Gud at gøre dem. -Spoden er Lovens Overtrædelse-. Spode Barn have ingen Lov overhaudet, og derfor ere de uden Synd. Daaden er for Spøders Forladelse, men spode Barn have ingen Synd at forlades dem, derfor trænge de ingen Daad. Men om endog spode Barn havde Synd, saa kunde de dog ikke blive dem forladede ved Daaden alene. Troen og Dødsbestærelsen vilde være ligesaa nødvendig for Barnet som Daaden. En af disse tre Conditioner alene, eller to af dem, vilde ikke bringe Forladelse, de maa alle forsigtigen indgaaes og velsignes af den Helligaandede Iste. Men det spode Barn kan ikke forsigtigen indgaaes ei heller oplydes nogen af dem, hvorfor Barnebestærelsen eller Daad trænger ikke de Helligaadede, som loved dem, der troer og omvender sig, men det trænger en Forladelse istedet for Helligaadede.

Noget antage, at isted der i Skriften omtales, at hele Familier blive døde, var det muligens spode Barn blandt dem. Men i ethvert Tilfælde af denne Art er det strengt, at de træde og glæde sig ved Herrens Ord, hvilket er et stort Bæne paa, at der var ingen spode Barn blandt dem.

Et andet Isten tænke, at det spode Barns Bestærelse kommer istedet for Dødsbestærelsen. Men dette er ikke en sand, uafhængt Væsen, til at forblende den Væsende med. Der er ikke den mindste Dødsbestærelse paa noget jantant i Skriften. Daaden har ikke mere Sammenheng med Dødsbestærelsen end den har med -Dødsbestærelsen-. Der er ingen Hæder mellem de to Handlinger, ei heller mellem de to Dødsbestærelser, i hvilke de var udflyede.

Christen Dødsbestærelsen har indgaaet de tre første Conditioner: Tro, Dødsbestærelse og Daad, saa at alle hans forrige Overtrædelser ere ham forladte, hvilke han fremad fragte efter den Helligaandede Døds. Gud har indstillet en vis Handling, hvorved han giver denne Døds. Den har ansvaret sine Lydere til at indbyde den Helligaandede ved Haandspaalagge i hans Navn. Ap. Et.: -Phylip gik ned til Samaria Stad, og prædike Evangeliet for dem. Og Isak forsendte tilhængerne gav sig paa de Ting, som Phylip talde-. -Da de tredje Phylip, som prædike de Ting, der høve til Guds Rige, og Navnet Herrens Kristus, da blev de gode haade Hænder og Dødsbestærelse-. -Der nu Apostlerne, som vare i Jerusalem, hørte at Samaria havde anannet Guds Ord, da sendte de Petrus og Johannes til dem; hvilke, da de kom dertil, bad for dem at de maatte se den Helligaandede (thi der havde endnu ingen af dem anannet den; dog vare de bleve døde i den Herrens Jesus Navn); da lagde de deres Hænder paa dem og de st den Helligaandede. Og da Simon (den Trekmal) saae, at den Helligaandede blev givet ved Apostlerne Haandspaalagge, isted hos dem Døds og sagde: -Giv mig ogsaa denne Magt, at hos som jeg lægger mine Hænder paa, maa have den Helligaandede- (Ap. Et. 8 Ept.). Der have vi det første Bæne til at bekræfte, at denne Handling var ansvaret af Gud. Et Haandspaalagge er en uafhængt Handling som indeligen leet dertil, at Ingen af den store Mængde af Lænder, som blev død i Samaria, st den Helligaandede sendt denne Handling blev foretaget. Christen Dødsbestærelsen havde død de Dødsbestærelsen, lagde han sine Hænder paa dem, og de anannet den Helligaandede; og de talde med forsvundne Lydere, og profeterede- (Ap. Et. 13 Ept.). Istædt Christi Læres Prinsiper, som de Hebræers Menighed havde anannet, omtalte Paulus Tro, Dødsbestærelse, Daad og Haandspaalagge (Kol. 2 Ept.)

De vilde nu omhandle

Præstebommen.

Eller Hagten og Vangteheden hos den som udretter disse Ting i Herrens Navn.

som Herret er: »hvorefter skulde de have uden det og Hogen, som prædiker? men hvorefter skal Hogen prædike, dersom de ikke blive udbrændt?« (Rom. 10 Opt. 14 W.) Og jeg vil ædermere sige: hvorefter kan han blive udbrændt uden det Lidenbaring fra Gud? og hvorefter kan han købe, lægge Hænder paa eller udrette nogen helig Handling i Herrens Navn, uden at Herren har bekræftet ham til at handle i hans Navn? Det er ogsaa Herret: »Og Ingen tager sig selv detes Navn, men den som er kaldet af Gud ligesom og Navn var« (Joh. 5 Opt. 4 W.). Hvorefter var Herret kaldet? Ved Aftensbening fra Gud til Nages befaltes ham at skrive og indre Navn til Prædikanten (se Ap. Or. 13 Opt. 1—4 W.).

Det er ikke nok at en Mand er kaldet, men han maa ogsaa være bekræftet ved Gu som har Fuldmagt bered. Dersom Gud vilde anvende en ubekræftet Mandes Handling, saa vilde Gud dog kunne gøre efter den samme Regel. Men hvor kan en ubekræftet Person kald i Herrens Navn? Han kan vel sige Herrens og forrette Gennemgaaen, men det er allerede magtesløst, og vil aldrig gøre Gudsforbættelse. Mange verdslige Ting der ved Gennemgaaen, ved en Mand, som skriver en anden Mandes Nævnng for ham, men sådan Væretning er aldrig underkøstet ved Gud, uden naar Gennemgaaenden har gyldig Fuldmagt fra den Herren, i hvis Navn han handler. Hvor meget mindre vilde Herrens erkende og skatelse for Navns Anvendelse og sine helige Handlingers Virkelse ved Mand, hvem han er har kaldet. Men hvorefter skal jeg hente, (hvor den arlige Sjæle (særgede) hentes Mand der har Fuldmagt fra Gud til at gøre mig for mine Søsters Gæstliche i Heger vel, hære Været; for det første vil Du ikke let komme til den Tænde, at en Mand har den Fuldmagt uden at han selv træder det og laver det. For det andet, om han kaldet Dig, at Gud har ikke talt til Gennemgaaen for mange Hundrede Aar, og at Gudsordene Heret ikke mere, og han vil ikke ophæve sin Tælle som i gamle Tider, da vil Du hente uden videre Underføgtelse, at Gud har ikke sendt ham. Men naar en Mand som Johannes og alle de gamle Apostler kommer og skriver, at Gud har sendt ham for at skrive Helt om at sende sig til Herrens og lade sig gøre i Navn for Gudsforbættelse, og lover Dig den Helligsmand ved Gudsforbættelse. Der er Heger, hørpaa Du kan begynde at gæstliche du Læ, og om Du vil gøre Navn for hans Gud i dit Herte, og tænke over dem, og bede til Herrens om det. Du hans Vidnesbyrd er sandt, da vil det blive ligesom god Tæ, som jaaco i Jorden, hvilken vider og vover op og bærer Frugt. Thi ja, Guds Mand vil have Vidnesbyrd i dit Herte, at det er sandt, og det vil begynde at gøre i dit Herte og den Helligsmand blive opstod, og Du vil begynde at sige om uretten Tjæst og Mærket og for Guds Ting mere tydeligt. Saaledes vil din Læ begynde at tillige og Du vil glæde Dig over Sandheden ligesom Gu, der er kommen fra Mærket ind i Tjæst.

Om Du bliver kaldt og han giver Dig den Helligsmand ved Gud og Gudsforbættelse, da vil Du vide, at hans Vidnesbyrd er sandt og at Gud er med ham, — thi han bærer ikke dem, som kaldet». Saaledes er det med den sande Religion af Himlen, som ikke er som Gennemgaaens Sammenligninger; den bærer sin egen Verde og bered sig selv at være sand, uendens de Væretre sandre i Mærket og komme aldrig til Kundskab om Sandheden.

Til Erstatning vilde vi sige for alle Menneker, i hvis Hænder dette menne komme, at Gud har efter lagt sin Haand paa, ligesom i gamle Dage, at kalde Mand til sit helige Arbejde, til at arbejde i sin Vinmark for sidste Dags. Til at berede Været for Profetens andet Komme, naar han skal komme i Himmelens Skyer med Kraft og stor Herlighed — at hente sig over alle dem, som ikke skilde vor Herre Jesu Christi Gennemgaaen (se 2 Thes. 1 Opt. 7—8 Vers og Ap. Or. 1 Opt. 11 Vers), og vi paastalde alle Menneker i vor Herres og Mærkes Navn, hende: bered Dem, bered Herrens Vel! Ja, send om fra alle Steds Synder, — fra Kædetrab, Hæret,

Tegn og Betegnelse, de Helliges Undertræffelig, Herrens og alle! Ederis hemmelige Underbøggeligheder, og skæpper Eder for Herrens, som Knekkensgjørde i gamle Dage, og kommer til Christum og bliver dødt i Vandet til Syndsforladelse, og Gud vil give Eder den Helligånd ved Haandspallegjælle af hans Tjener, og I skulle hente og betinde, at disse Ting ere Sandhed.

Apostelen, Romerske 10, 1ste Vers.

G. Snow.

I l l a g.

De hellige Skrifter kunde læses, forhaaret og efterlevedes saaledes som de ere: en-feltige, simple, tydelige og sande, efter Sprogets Vaad. (aa af Ord og Sætning beholder sin rette Mening, ligesom i enhver anden Bog. Ord ere isten Tegn paa Ibaar: og om Gud vil meddele Knekkens Ibaar i Ord, saa maa han udbetvingsløst gjøre det efter deres Sprogs Vaad, ellers vilde Misdelelsen være uforstaaelig og usættig. Al Spænden og Herden i begge Testamenter er fættelig for den Værde, og er bestemt til at forhaaret og efterlevedes, uden hvilket det er usættig. Al hemmelig eller selvgjort Undergælle her derfor tilføjet. Angaarnde Spændemene om de sidste Dage troe vi, at det er mange flere, end disse Ting, som skulle see, og som umiddelbart vilde træffe alle Folk, at Jerachs ti Stammer og de Adprente af Judas skulle gaa tilbage til deres egne Lande, som Gud loode dem og deres Gud for evig, er ikke den mindste blandt disse Ting. Naar denne store Forjættelse af alle Nationer seer, da vil Gud's Magt blive aabbar og adbarbar, ved Tegn og Underbø og kraftige Herjænger, langt større end Regning, som flere blandt deres Fæder i gamle Dage (see Esa. 11 Ept. fra 11 W. til Enden, 2 Ept. 1—5 W. og 66 Ept. 19—22 W., Jer. 16 Ept. 14—17 W., 30 og 31 Ept., Ept. 37 Ept. 21 W. til Enden og 30 Ept. 23—25 W.). Naar disse Ting ere se, vil Jesus komme i stor Herlighed med sine Hellige med sig, at tilstetgjøre de Ugudelige og rejse over de Herjænger paa Jorden og Tufind War, og de Hellige, som ere døde, skulle opstaa og rejse med ham (see Jud. 14 W. og Hab. 20 Ept. og 5 Ept. 9—10 W. og Mal. 4 Ept.), og efter det endeløse Nige i Herlighed og Fred kommer de Gude's Opstandelse og den sidste Dom, naar Jorden og alle Ting derpaa ville være nyt og de Hellige vie den for evig (see 2 Pet. 3 Ept. 12—13 W., Hab. 21 Ept. 1 W.). Men for Christi Komme vilde mange Tegn sees i Himlen som til og Underbø paa Jorden udenfor; og der vil blandt Nationerne, Kong, Præst og Hænger, og alle Nationer skulle være i Bøggelisse (see Joel 2 Ept. 1—5 W., Ept. 21 Ept. 23—25 W.). Dette er et saakærtigt Spændemene, og I gjøre vel om I give det derpaa som paa et Ord, det kommer paa et meget Gud, indtil Dagen gæder og Herjængerne opstaaer i Ederis Herter (see 2 Pet. 1 Ept. 19 W.).

De Sidste-Dages Hellige hellige Forjættelse i Hr. Nohms Sal i Lille Kongensgade Nr. 85 i Bastuget, hver Søndag fra Kl. 10—12 Form. og fra 7—9 Aften, og Onsdag Aften fra Kl. 7½.

Pris: 5 Rbd. pr. 100 Ept. 8 ø pr. enkelt Ept.

Sæll hos S. G. Harting.